

ת"פ 51110/09/22 - מדינת ישראל נגד אברהם עיאש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 51110-09-22 מדינת ישראל נ' עיאש(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שירן ברגל, תביעות ת"א
נגד
הנאשמים אברהם עיאש
ע"י ב"כ עו"ד עלא תילוואי, סנגוריה ציבורית

גזר דין

העובדות

1. הנאשם אברהם עיאש (להלן: הנאשם, או אבו עיאש) הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1982, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (2 עבירות).

2. בכתב האישום המתוקן שני אישומים; על פי עובדות **האישום הראשון**, ביום 13.9.2022 עובר לשעה 23:40 שהה הנאשם, שאינו מחזיק באישור שהייה בישראל, בעיר תל אביב. באותן הנסיבות, יצר הנאשם סרטון באמצעות יישומון "TIK TOK" (להלן: טיק טוק, או היישומון), והפיצו בשידור חי; בסרטון השמיע הנאשם תוכן מאיים, כדלקמן: **"היום אני לא חוזר בלי שאני אאנוס יהודייה, פלסטין זה שלנו"**; **"אני רוצה לשרוף, אני לא אוהב ישראלים, זה המקום שלנו"**; **"פה היהודים צריך לשרוף אותם ולהרוג אותם, המקום הזה רק לפלסטינים"**; **"צריך להרוג אותם את היהודים... פלסטין שלנו לא של היהודים"**; **"צריך לאנוס את הבנות היהודיות... אני רוצה בחורה שתהיה מסטולה ויהודייה והיא תחזור איתי"**; **"אני רוצה לרצוח את כולם, אני חי פה ואני פלסטיני, חראם שאנשים פה יחיו, זה המקום של הפלסטינים, רק הפלסטינים"** (להלן: הסרטון).

כתב האישום סיפר כי באותה העת, ראו ושמעו את הסרטון, באמצעות היישומון, שתי נשים (להלן: המתלוננות), אשר מיהרו לדווח על כך למוקד המשטרה. בהמשך, נעצר הנאשם על ידי המשטרה.

על פי עובדות **האישום השני**, ביום 20.9.2022 איים הנאשם על השוטר ניר מלכה, בעת שהאחרון שימש כטוען מעצרים (להלן: השוטר, או השוטר מלכה) באולם המעצרים, שם נשמעו דיוניהם של עצורים שטרם הוגש נגדם כתב

אישום (להלן: האולם, או אולם המעצרים). הנאשם, אשר נעצר מחמת המעשים שביצע במסגרת האישום הראשון, הובא לאולם, לצורך דיון בשאלת מעצרו. לאחר הדיון, כאשר הובל הנאשם על ידי אנשי שירות בתי הסוהר לכיוון היציאה מהאולם, הצביע בידו לעבר השוטר ואיים עליו בכך שאמר לו: "אני יודע איפה אתה גר, תשמור על עצמך... יש לך ילדים, תשמור גם עליהם טוב טוב... תשמור על עצמך טוב טוב... כדאי שתשמור עלייך חזק חזק".

3. תחילה כפר הנאשם בכל המיוחס לו (פרט לשהייתו הבלתי חוקי בישראל), וטען כי הוא "לא יצר שום קטע טיק טוק", וכי לא איים כלל על השוטר מלכה.

4. בהתאם לכפירת הנאשם, החל להתברר המשפט; ביום 16.4.2023 העיד מטעם התביעה השוטר מלכה.

5. ביום 2.5.2023 החלה להעיד עדה נוספת מטעם התביעה, פידאא עבד אל גוואד (להלן: פידאא), אחת מן המתלוננות. בסמוך לאחר תחילת עדותה של פידאא, הציגו הצדדים הסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, והורשע בעבירות המפורטות לעיל.

הוסכם במסגרת ההסדר, ביחס לאיום מושא האישום השני, כי המאויים, השוטר ניר מלכה, שמע (רק) את המילים: "כדאי שתשמור על עצמך חזק חזק" ותו לא, ואילו את שאר האיומים המופיע בכתב האישום שמע לוחם נחשון אסף מועלם, אך לא השוטר עצמו. סוכם כי הצדדים יטענו בנושא זה, בטיעון לעונש, כאוות נפשם.

6. ביום 14.5.2023 נשמעו הטיעונים לעונש. התביעה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 14 חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר, וביקשה להשית על הנאשם 22 חודשי מאסר.

התביעה עמדה על הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, שהם שמירה על שלווה נפשו ובטחונו של הציבור, ושמירה על שלווה נפשו ובטחונו של השוטר, עובד הציבור. בעבירה נגד השוטר מלכה פגע הנאשם גם בסדרי שלטון תקינים.

התביעה טענה כי איומיו של הנאשם היו ברף חומרה גבוהה, במסגרתם איים לבצע עבירות חמורות של אונס ורצח. התביעה הוסיפה כי לטעמה, העובדה שהנאשם עשה שימוש ביישומון על מנת להפיץ את איומיו, גילמה נזק פוטנציאלי משמעותי; לדבריה, כל אדם המחובר ליישומון יכול היה להיחשף לאיומיו של הנאשם, לרבות קטינים.

ביחס למיקום עונשו של הנאשם בגדרי המתחם העונשי, עמדה התביעה על עברו הפלילי, הכולל, לדבריה, הרשעות בעבירות ביטחוניות חמורות, והטעימה: "אם אני לוקחת את ההרשעה שלו שהוא ניסה להרוג יהודים ופה הוא איים להרוג יהודים, זה אמנם לא אותו דבר, אבל אי אפשר להתעלם מכך והעונש שלו צריך להיות ברף העליון של המתחם. בגלל שהוא הודה וחסך זמן שיפוטי, לא ברף העליון אלא 22 חודשים...".

7. ההגנה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר נמוך של חודשי מאסר, ועד שנת מאסר בפועל, וביקשה

להשית על הנאשם עונש החופף לימי מעצרו.

ההגנה טענה, ביחס לאישום השני, כי מדובר באיומים ברף נמוך, נוכח העובדה שמי ששמע את חלקם היה איש שירות בתי הסוהר, ולא השוטר, אליו הופנו. עוד הוסיף הסניגור, כי "שוטרים הם חזקים שלא מפחדים מהנאשם הזה ולא מאחרים. לכן כאשר מושמעים איומים כלפי אנשי מרות שמתורגלים לזה, ברור שמידת הפגיעה היא קטנה".

הסניגור טען כי נסיבות ביצוע העבירות מושא האישום הראשון לימדו על "מעשה שטותי של אדם שהיה תחת השפעת אלכוהול", ותו לא. ההגנה טענה ביחס לנסיבות ביצוע העבירה תוך עמידה על עובדות ומסקנות שונות, שלא בא זכרון בכתב האישום, בניגוד לקבוע בסעיף 40(ד) לחוק העונשין. למען שלמות התמונה, ובמטרה לשקף את טיעוני ההגנה, אפרט את חלקן: המתלוננות צפו בסרטון יחד ממכשיר טלפון נייד משותף; המתלוננות התייחסו אל איומיו של הנאשם כאל "שטויות"; הנאשם, בעת ביצוע העבירות, צילם "ציצי של בחורות" - עובדה שלא היתה קיימת בכתב האישום המתוקן; המשטרה לא בדקה עם השב"כ את "רצינות" כוונותיו של הנאשם; ועוד.

עוד טענה ההגנה, כי לא היה בדבריו של הנאשם נופך מגדרי או גזעני, משום שהוא הורשע בעבירות איומים, ולא בעבירה ספציפית הכוללת יסודות של הסתה, או מניע גזעני.

הסניגור הוסיף כי הנאשם הוא נשוי, אב לילד בן 12, ו-"מאז מעצרו אשתו נמצאת בבית הוריה בגלל המצב".

8. כך הנאשם בדברו האחרון:

"אני מצטער. מה שהיה היה. אני לא אעשה את זה. שים עלי תנאי של 20 שנה. יש לי מלא חברים יהודים".

דין והכרעה

9. אין חולק: הערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו הם השמירה על שלווה נפשו ותחושת בטחונו של הציבור, וכן השמירה על שלווה נפשו ובטחונו של עובד הציבור, טוען המעצרים. עוד פגע הנאשם בסדרי שלטון תקינים, ובזכותה של המדינה לקבוע ולברור את הבאים בשעריה.

10. הפסיקה עמדה על הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירת האיומים, במסגרת רע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.2006):

"מלשון הסעיף עולה כי איום הוא מעשה שנעשה ("בכל דרך שהיא") כדי להפחיד או להקניט אדם בכך שייפגעו גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו - שלו או של אדם אחר. האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, **וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחון וחירות פעולתו של הפרט**. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום. עמד על כך השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (להלן - פסק דין ליכטמן [1]), בעמ' 378:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט..."[1].

11. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה דנא היא בינונית - גבוהה; האיומים שהשמיע הנאשם באמצעות היישומון הם ברף חומרה גבוהה, וכללו איום בעבירות החמורות ביותר בספר החוקים: "צריך להרוג את היהודים... פלסטין זה שלנו ולא של היהודים"; "צריך לאנוס את הבנות היהודיות..."; "אני רוצה לרצוח את כולם, אני חי פה ואני פלסטיני, חראם שאנשים פה יחיו זה המקום של פלסטינים, רק הפלסטינים".

אמנם, הנאשם לא הורשע בהסתה או בעבירה הכוללת מניע גזעני, אולם נוסח האיומים לימד כי הם כללו בהחלט אמירות גזעניות ופוגעניות, ברף חומרה גבוהה.

12. אף פוטנציאל הנזק במעשיו של הנאשם לא היה ברף נמוך; פרסומם של דברי האיום בפלטפורמה דיגיטאלית הנגישה לכל, לרבות קטינים וקטניות, עלולה היתה להפחידם, ולפגוע בשלוות נפשם באופן משמעותי.

13. אני דוחה את טענת ההגנה שלפיה "מי שראה אותו (את הסרטון, ש.ב) זה שתי בחורות במכשיר אחד...". אין כל אזכור או התייחסות בכתב האישום לכך שהמתלוננות שהו ביחד או בנפרד, עת התוודעו לאיומיו של הנאשם; ממילא, אין כל נפקות לשאלה זו. נוסף על כך, ההגנה טענה כי המתלוננות לא "התייחסו ברצינות" לאיומיו של הנאשם; ראשית, גם לעובדה זו אין זכר בכתב האישום. שנית, אין כל משמעות למידת הרצינות שראו המתלוננות באיומיו של הנאשם (שכאמור, אינני קובע, כלל, שהן הקלו ראש בכך; העובדה היחידה הידועה בעניין זה היא שהן פנו למוקד המשטרה, והדברים ברורים).

14. ההגנה טענה עוד, כי איומיו של הנאשם מושא האישום הראשון לא היו אלא "מעשה שטותי של אדם שהיה תחת השפעת אלכוהול" (לאחר ששתה שני בקבוקי בירה).

15. עובדת היותו של הנאשם תחת השפעת אלכוהול בעת ביצוע האיומים דנא לא נזכרה בכתב האישום, או במסגרת הסדר הטיעון, ועל כן ברי שהוא לא היה אז תחת השפעת משקאות משכרים. ואולם, אף אם אקבע,

רק באופן תיאורטי, כי הנאשם אכן שתה שני בקבוקי בירה טרם ביצוע העבירות[2], הרי שלא היה לכך כל קשר, ולו קלוש, לביצוע. כך למשל, לא הוגשה כל ראיה או עובדה מוסכמת ביחס להתנהגותו של הנאשם בעת ולאחר ביצוע העבירות, במהלך החקירה המשטרתית, בעת מעצרו, או בכלל. אין כל רמז לכך שהשוטרים אשר עצרו את הנאשם בסמוך לאחר ביצוע העבירות זיהו שמדובר באדם שיכור או מדיף ריח אלכוהול, ועוד. ממילא, העובדה שמפריכה מעבר לכל ספק את הקשר שבין שתיית האלכוהול (אם היתה) לבין ביצוע העבירות נעוצה באישום השני; אז, לימד הנאשם כי הוא ממשיך לאיים (איומים קשים על שלומו ושלום משפחתו של טוען המעצרים) וברי כי איומיו החוזרים ונשנים מצביעים על דפוס התנהגות, ומנוגדים ל-"מעידה" או "שטות" מתוך שתיית אלכוהול.

16. מעשיו הפליליים של הנאשם לימדו על תעוזה רבה מצידו, וגם בכך ראיתי שיקול לחומרא בקביעת המתחם העונשי. עובדות כתב האישום העלו כי הנאשם לא הורתע ממעצרו בגין האיומים שהשמיע במסגרת הסרטון, כאשר באולם המעצרים, לאחר הדיון בשאלת מעצרו באותה העבירה ממש - הרהיב עוז, וביקש להלך אימים על טוען המעצרים, השוטר מלכה.

17. זאת ועוד: איומיו של הנאשם כלפי השוטר מלכה היוו פגיעה קשה בערכים המוגנים; מדובר באיום ברף חומרה גבוה, אשר הופנה נגד עובד ציבור **בשל תפקידו**, נגדו ונגד ילדיו (!), וברי כי חובה מלפנינו לתת לכך מענה עונשי הולם, לחומרא.

18. ראו את פסיקת בית המשפט העליון ביחס לעבירות כלפי שוטרים, בע"פ 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא** (20.9.2010):

"שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחונו האישי... **מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים.** חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, **וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות**, כפי שצינתי, וזאת על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית".

19. ראו בנוסף את רע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** (2.8.2010), שם קבע בית המשפט העליון:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. **כאמור**

על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים..."

20. לא נעלמה מעיני העובדה כי השוטר מלכה לא שמע את הרישא לאיומיו של הנאשם כלפיו, אולם אין בכך כדי להפחית ממידת הפגיעה בערכים המוגנים; איש שירות בתי הסוהר **שמע** את דבריו המאיימים של הנאשם, ועל כן התגבשה העבירה באופן מלא, ואין כל נימוק המצדיק הפחתת מידת חומרתה; ראו בעניין זה גם את קביעת בית המשפט המחוזי בעניין **בן דור**, להלן[3]. אף טענת ההגנה שלפיה "שוטרים הם חזקים שלא מפחדים מהנאשם הזה ולא מאחרים" איננה מקטינה את הפגיעה בערכים המוגנים; אדרבא, כמפורט לעיל, השמעת האיומים כלפי אנשי ציבור האמונים על אכיפת החוק פוגעת באופן משמעותי בערכים המוגנים.

21. הצדדים הגישו פסיקה על מנת לתמוך בעתירתם העונשית; ראיתי להתייחס אליה, וכן לפסיקה נוספת, כמפורט להלן.

22. במסגרת רע"פ 4935/17 **סימנדויב נ' מדינת ישראל** (24.8.2017) דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור נגד פסק דינו של בית המשפט המחוזי, בגדרו נדחה ערעורו של סימנדויב נגד חומרת עונשו. המבקש הורשע בארבע עבירות של אימים, והפרעה לעובד ציבור. על פי העובדות בהן הורשע המבקש, הוא היה אסיר בעת הרלוונטית לכתב האישום, ואיים על בעלי תפקידים בבית הסוהר אימים שונים, כגון: "יישפך פה דם", או "אני לא נותן לך (מפקד האגף) הרבה זמן לחיות". בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם עונש ברף העליון (18 חודשי מאסר בפועל) נוכח נסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש נגד גזר הדין, וקבע כי חומרת העבירות בהן הורשע היא "רבה וגדולה". בית המשפט העליון דחה את רשות הערעור, וקבע כי העונש שהושת על המבקש היה "הכרחי" בנסיבותיו.

23. במסגרת עפ"ג (ב"ש) 43248-01-22 **מדינת ישראל נ' בן דור** (18.5.2022) (לעיל ולהלן: **בן דור**) קיבל בית המשפט המחוזי ערעור המדינה נגד קולת עונשו של המשיב. המשיב הורשע בעבירת אימים, בכך שאיים על ראש הממשלה דאז בנימין נתניהו. המשיב כתב בחשבון ה"טוויטר" שלו, "מישהו יודע על הכנות להתנקשות בראשון הממשלה...?", ועוד תכנים מאיימים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה שיכול וירוצה על דרך של עבודות שירות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, על פי נסיבותיו האישיות (והופעל מאסר מתנה למשך 6 חודשים, בחופף לעונש זה). בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, וקבע כי העונש שהוטל על המשיב אינו נותן את המענה הראוי לחומרת העבירה בנסיבות ביצועה. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של המשיב וגזר

עליו 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל (והפעיל את המאסר המותנה שעמד לחובתו, כך שהיה עליו לרצות 13 חודשי מאסר בפועל). בית המשפט המחוזי קבע:

"עבירת האיומים חמורה, וחומרה רבה יש לביצועה ביחס לאיש ציבור, וביחס למילוי תפקידו של איש הציבור.

עבירת האיומים מטרתה להשפיע על חופש הרצון של המאויים, ומטרתה להביאו לפעול שלא על פי רצונו החופשי, אלא מתוך החשש מדבר האיום.

עבירת איומים אשר מופנית כנגד איש ציבור ביחס לתפקידו זה, פוגעת בעקרונות היסוד של שיטתנו המשפטית והמוסרית.

איום המופנה כלפי איש ציבור מהווה פגיעה בשלטון החוק, ופוגע באושיות המשטר הדמוקרטי.

יש להוקיע ולהחמיר עם כל מי אשר מבקש על דרך האיום לשנות סדרי שלטון, לשנות אופן פעולת איש ציבור, ולהשפיע בדרך נפסדת זו על השיטה הדמוקרטית, ולהביא לתוצאות שונות, מכח איומיו.

על החומרה של איום על איש ציבור לבוא לידי ביטוי בענישה, אשר צריכה ליתן מענה הולם וראוי לרצון לפגוע בבסיס השיטה הדמוקרטית, תוך מתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים.

...

בדברים האמורים יש גם כדי לדחות את הטענה שהועלתה על כי לא בטוח כי ראש הממשלה לשעבר היה יודע על האיום אלמלא עודכן על הדברים. גם אם לא היה הוא יודע כלל, אין בכך כדי להמעיט מחומרת האיום". זה המקום להעיר, כי ברי לי ההבדל בין נבחר ציבור לבין עובד ציבור; ברם, לענין האיומים המופנים כלפי אלה גם אלה - אין להבדל זה נפקות של ממש. אם בכלל, הרי ש עובדי ציבור, שאין להם מאבטחים, והם לא "לקחו בחשבון" (גם) איומים מעם שולי הציבור, עת העמידו עצמם לבחירה במשרה ציבורית, כמקובל במקומותינו, ראויים להגנה מוגברת, על דרך ענישה מחמירה יותר.

24. במסגרת ת"פ (מחוזי מרכז) 48435-02-17 **מדינת ישראל נ' קפלון** (1.2.2018) הורשע הנאשם בעבירה של מעשה פזיזות מתוך מניע גזעני ואיומים, אף הם מתוך מניע גזעני. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, הוא זרק אבן משלבת לעבר מחסן בו שהו המתלוננים, שהם ממוצא ערבי תושבי יהודה ושומרון, וצעק לעברם, ולעבר מעסיקם, צעקות ואמירות מאיימות שונות, כמו למשל: "צא החוצה כולם... אני אהרוג את כולם..."; "אל תצאו, אני אשרוף אתכם פה, אני הולך להביא דלק..."; "אז חזר הנאשם למקום שבידו בקבוק תבערה, לאחר שגמל בליבו להצית את המחסן בו שהו המתלוננים. אל שוטר שהוזעק למקום אמר הנאשם כי "ישרוף ערבים". בית המשפט קבע כי "**מעשיו של הנאשם נבעו מהיותו נתון בגילופין בשעת המעשה**, וכי בהמשך במהלך

חקירתו במשטרה אף לא זכר את האירוע... **התרשמתי שהרקע המשמעותי לביצוע העבירות טמון בכך שהנאשם היה במצב של שכרות בעת ביצוע העבירה**, וכי המניע הגזעני אמנם קיים, אך אין המדובר בנאשם בעל רקע אידיאולוגי מוצק...". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין חמישה חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 20 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, בהתאם לנסיבותיו האישיות.

לטעמי, אין בפסק הדין דלעיל (שהוגש על ידי ההגנה) כדי ללמד על מדיניות ענישה רלוונטית למקרה דנא. בעניין **קפלון** קבע בית המשפט, פוזיטיבית, כי הנאשם היה במצב של שכרות, וכי מעשיו **נבעו** כתוצאה משתיית אלכוהול, מה שאין כל בענייננו.

25. במסגרת ת"פ (מחוזי י-ם) 42769-06-16 **מדינת ישראל נ' ארוש** (29.11.2017) הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת איומים; בכתב האישום המקורי יוחסו לו עבירות רבות, בגין התנהל המשפט בבית המשפט המחוזי. על פי העובדות בהן הורשע הנאשם, בין הנאשם למתלונן, שהיה מוכר בחנות, התפתח ויכוח שכלל איומים ואמירת דברים פוגעניים מצד הנאשם כלפי המתלונן, והוא קרא לו לצאת החוצה מהחנות, אך בסופו של דבר עזב את המקום; בית המשפט קבע כי "גם למתלונן היה חלק באירוע, ואף הוא השמיע דברים וביצע תנועות מאיימות כלפי הנאשם". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש שאינו כולל מאסר כלל, לבין מאסר קצר, והשית על הנאשם מאסר קצר, למשך 10 ימים.

אף פסק דין זה, שהוגש מאת ההגנה, אינו רלוונטי למקרה דנא, בעיקר נוכח חלקו של המתלונן עצמו באירוע שם, ולאור נסיבותיו השונות לחלוטין מהמקרה דנא.

26. במסגרת ע"פ (ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נ' מדינת ישראל** (21.1.2015) דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של המערער נגד פסק הדין שניתן בעניינו. המערער הורשע בעבירת איומים, בכך שאיים על סוהרת, בעת שהיה אסיר, בפגיעה בה ובמשפחתה. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, לתקיפה ארוכה יותר של מאסר, והשית על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל (4 חודשים בחופף לעונש אותו הוא מרצה, וחודשיים במצטבר לו), בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, גם נגד גזר הדין, וקבע:

"הענישה אשר הוטלה על המערער הינה ענישה מקלה ביותר. מדובר באיום אשר הופנה כנגד עובד ציבור, בשל תפקידו, וכלפי משפחתו. העבירה חמורה ביותר, והעונש כפי שנגזר מקל ביותר נוכח נסיבות האירוע.

לטעמי, ענישה במסגרתה הנאשם ירצה בפועל אך חודשיים מאסר בגין עבירה כה חמורה של איום על איש חוק המבצע תפקידו נאמנה, באמצעות רעייתו, גם היא אשת חוק, בשעת מילוי תפקידה שלה, הינה ענישה מקילה עד מאוד, ואני מוצא בה חריגה משמעותית לקולא. לא הוגש ערעור שכנגד, ומשכך לא אציע התערבות בגזר הדין המקל.

הענישה הראויה בנסיבות החמורות של איום המערער על משפחתם של אנשי חוק צריכה לבטא את הצורך בהגנה עליהם, ועליה להיות מחמירה באופן משמעותי ביותר מעבר לאשר נגזר על המערער, הן מעבר למאסר הכולל אשר הוטל, וודאי שמעבר למאסר אשר ירוצה בפועל בשל החפיפה".

27. במסגרת ת"פ (י-ם) 50712-04-18 **מדינת ישראל נ' סלאיימה** (13.9.2020) הורשעה הנאשמת בעבירות של התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור, איומים, והעלבת עובד ציבור. הנאשמת צעקה לעברה של קבוצת יהודים במתחם הר הבית בירושלים, ולעבר שוטר שהיה שם, קריאות שונות, וביניהן: "... אני אמשיך לקלל ולפגוע ביהודים". בית המשפט קבע כי הנאשמת סובלת מבעיה פסיכיאטרית, "שיתכן מאוד שהשפיעה על יכולתה להימנע מביצוע העבירה ומריסון התנהגותה..." בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ושירות לתועלת הציבור, ועד מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, והשית על הנאשמת עונש בתחתית המתחם שנקבע.

אף עניינה של **סלאיימה** לא רלוונטי למקרה דנא, נוכח מצבה הנפשי, והעובדה שבית המשפט קבע כי יתכן מאוד שתחלואיה הפסיכיאטריים השפיעו על המעשים בהם הורשעה; להשלמת התמונה אעיר, כי לא נעלמה מעיני עתירתה העונשית של התביעה שם, אליה הפנתה ההגנה בטיעוניה, אולם איני סבור שיש בה כדי להשליך על עניינה כאן.

28. במסגרת ת"פ (רמ') 67646-07-19 **מדינת ישראל נ' בלוט** (16.1.2020) הורשע הנאשם בכך שנכנס לישראל שלא כחוק, וכאשר הורה לו שוטר לעצור הוא לא ציית, והחל מרדף שבעקבותיו נלכד. עוד הורשע הנאשם בכך ששנה לפני כן, בעת שהיה אסיר, איים על סוהר שיפגע בו ובאשתו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס לאירוע השני (האיום על הסוהר, הרלוונטי לענייננו), נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, והשית על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנסיבותיו האישיות. בית המשפט הורה על הפעלת מאסרים מותנים שעמדו לחובתו של הנאשם, וסך הכל היה עליו לרצות 18 חודשי מאסר בפועל.

29. הנה כי כן, לאור האמור לעיל, נוכח ריבוי האיומים אותם השמיע הנאשם, מידת חומרתם ונסיבותיהם, ולאור מדיניות הענישה הנהוגה, אני קובע כי **מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל, ועד 20 חודשי מאסר.**

העונש המתאים לנאשם

30. תפקיד עיקרי בפרק זה משחק העבר הפלילי של הנאשם. באמתחתו של עייאש זה שתי הרשעות קודמות, שתיהן מבית משפט צבאי: בשנת 2008 הורשע הנאשם בעבירות ביטחון, ולא סתם עבירת בטחון, אלא

קשירת קשר לבצע פיגוע התאבדות (!), והוא נשפט בגין ביצוע עבירה זו לעונש מאסר בפועל לתקופה של 38 חודשים (תע/1). בשנת 2015 הורשע הנאשם בעבירה של ניסיון לסחר בציוד מלחמתי. הנאשם נטל מאחר נשק וניסה למוכרו, אך נעצר על ידי כוחות הביטחון בטרם השלים את העסקה. על הנאשם הוטלו, בהסכמה, 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט הצבאי קבע: "בשל עברו הקודם ראוי היה כי הנאשם ירצה מאסר ארוך יותר מזה שבהסדר הטיעון. על אף זאת החלטתי לכבד את ההסדר...". אשאל, איפוא, רטורית: מה לברנש כזה להסתובב בתחומי מדינת ישראל?

31. ומנגד, חובה לציין, אגב תמיהה של ממש, כי חרף עברו הפלילי - בטחוני של עייאש, הוא קיבל - ועל כך אין מחלוקת - היתר כניסה לישראל, למטרת ביקור אסיר בבית הסוהר בישראל, שהיה תקף בין התאריכים 4.11.2020 - 3.11.2021, בשעות מסוימות. נפלא הדבר מבינתי.

32. הנה כי כן, לא ניתן להתעלם מעברו הביטחוני של הנאשם בעת מיקום עונשו בגדרי המתחם העונשי, ונראה כי תוכן ורוח איומיו המתוארים בכתב האישום אינם חדשים או זרים לו, ובהחלט יש צורך להרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהתנהלות הרשויות בעניינו, ועל כן הענקתי משקל מסוים, מנגד, גם להיתר הכניסה לישראל בו החזיק הנאשם, אשר יש בו כדי להפחית ולהקהות לכאורה, ולו במידת מה, את משקלו המחמיר של עברו הפלילי, מבחינת מסוכנותו.

33. כן שמתי על מאזני משקל העונש את הודייתו של הנאשם במיוחס לו, את החסכון בזמן שיפוטי ואת הבעת החרטה בדבריו האחרונים.

34. בנסיבות אלה, ולאור כל האמור לעיל, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר פועל, בניכוי ימי מעצרו, על פי רישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 36 חודשים מיום שחרורו עבירת איומים.

ג. 10 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה, אלא אם יעבור עבירה נגד חוק הכניסה לישראל משך 36 חודשים מיום שחרורו. אבהיר: אני מודע לחריגות אורך העונש המותנה, אולם לטעמי הוא מתחייב בעניינו, שכן לאור האיומים כאן והעבר הפלילי-בטחוני, סבורני שיש להכביד היד, במיוחד, בהיבט זה, על מנת לעשות את המירב על מנת שלא ניתקל עוד בנאשם זה ברחובות ישראל.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

עמוד 10

[1] כל ההדגשות בגזר הדין הן שלי, ש.ב.

[2] ההגנה טענה כי התביעה הסכימה לכך שהנאשם שתה שני בקבוקי בירה טרם ביצע העבירות.

[3] להשלמת התמונה אבהיר כבר עתה כי בית המשפט המחוזי בעניין **בן דור** דחה את הטענה שלפיה אם עובד הציבור (ראש הממשלה, במקרה שם) לא ידע על האיום שהופנה כלפיו, הרי שיש בכך כדי להמעיט מחומרת העבירה; בית המשפט קבע: "... גם אם לא היה הוא יודע כלל, אין בכך כדי להמעיט מחומרת האיום".